

saaledes at antyde, at Skylden for den Veddragt, der hidtil har været væsentlig har hvilet paa de Mænd, der nu ikke længere ere Medlemmer af den høie Regjering. Jeg skal ikke dvæle derved, om det er berettiget at antyde en saadan særlig Skyld. Men, som sagt, med et velvilligt Die kunde man finde en Antydning af, at man virkelig var tilfunds at ville indøkomme dette Things Onsker og Willie. Som Svar derpaa tror jeg at turde udtale, at, dersom dette virkelig var Hensigten, dersom den nye Regjering virkelig fremkom med Skidt, hvori vi kunde se en sand Indøkommen ikke alene i Ord men ogsaa i Gjerning, da vilde der ogsaa her være Stemning til Siebe for at medvirke til, at den kommende Samling kunde blive rigere paa Udbytte end de foregaaende, og dertil hører der som bekjendt ikke Meget. Det er derfor med en høi Grad af Spænding og Forventning, at ikke alene Forsamlingen her, men hele Befolkningen har indøset Nabningen af den indøverende Samling, har ventet paa de betydningsfulde Skridt, hvormed vi skulde blive modtagne af den nye Regjering. Naar vi nu altsaa spørge, om disse Forventninger, ved hvad der hidtil er sket, ere blevene opfyldte eller skuffede, saa maa jeg desværre sige, at det Sidste er Tilfældet og det i høi Grad. Naar man ser hen til Sommerens forskellige administrative Forholdsregler, saa skal jeg ikke kunne sige, at de tyde hen paa nogen Indøkommen overfor de Onsker, der næves, og den Opfattelse, som gjøres gjældende af denne Forsamling. Smidlertid er der jo adskillige af disse Forhold, som ere blevene gjorte til Gjenstand for særlige Forespørgsler her i Thinget, og jeg haaber derfor, at der vil blive Leilighed til, at der kan blive kastet et fuldstændigere Lys derover. Men det er naturligt, at Forventningen ogsaa særlig i høieste Grad er bleven henvendt paa de Lovforslag, som det høitærede Ministerium var tilfunds at forelægge for Rigsdagen. Ganste vist have vi jo endnu kun oplevet en Uge af Samlingen og meget saa Møder, saa at der jo kunde være Grund til at vente Adskilligt endnu; jeg taler derfor ogsaa kun om, hvad vi hidtil have haft Leilighed til at se. Naar man da har gennemført de Ting, som hidtil ere fremkomne, med Vished om at finde Spor af Indøkommen, saa vilde disse Spor jo synes meget smaa, naar man da ikke vil opfatte det som en Indøkommen overfor dette Thing, at Lovforslaget om Lønningstillæg er blevet gjort til et fast fra et midlertidigt Forslag, og man heller ikke kunde finde nogen væsentlig Indøkommen deri, at den Fattighjælp, der ydes Folk, som hidtil have hjulpet sig selv igjennem Selvhjælpsforeninger, ikke skal regnes for Fattigunderskøttelse. Disse sidste ville jo kun finde Sted i meget faa Tilfælde, og noget Betydningsfuldt er jeg derfor ikke i Stand til at se deri. Hvad de finansielle Forhold angaar, da skal jeg senere tillade mig at komme tilbage dertil og vil hellere

omtale dem i Forening med nogle andre derhen hørende Forhold. Ganste vist har man i Sommerens Løb blandt de mange Antydninger og Rygter, der ere komne frem, set, at det navnlig var de kirkelige Lovforslag, der skulde være, om jeg saa maa sige, Sonoffer ved den store Forsøning. Dem have vi endnu ikke set, og det er derfor naturligt, at Forventningerne nu koncentrereres i saa langt høiere Grad overfor den høitærede nye Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, som vi endnu ikke have hørt Noget fra hans Side. Men, hvad der idag foreligger, er jo selv Finanslovforslaget, og med megen Nøiagtighed, for saa vidt som man kan gjøre det i Løbet af en Uge, har jeg gennemført disse Lovforslag for deri at finde noget af den forventede Indøkommen; men jeg maa rigtignok sige, at, er jeg bleven skuffet andetsteds, saa er jeg bleven det i endnu høiere Grad med Hensyn til Finanslovforslaget. Manglen paa Indøkommen overfor dette høitærede Thing gaar mærkelig nok saa vidt, at, naar der i et enkelt Tilfælde er optaget Ting efter Foranledning fra dette Things Side eller i alt Fald fra det forrige Finansudvalgs Side, saa har man undgaaet at sige, at det er sket efter Opfordring fra Thinget eller Finansudvalget. Der er ikke mange Exempler derpaa, men jeg kan dog nævne et, nemlig med Hensyn til Forslaget om Bevilling af 20,000 Kroner til Hjælp for Ikke-Studerende ved Universitetet. Men for Øvrigt har man med en ganste mærkelig Nøiagtighed faare samvittighedsfuldt gjenoptaget hvert af de Spørgsmaal, der har været Gjenstand for Strid ikke alene i det sidste Aar, men man har endogsaa søgt gamle Spørgsmaal op fra tidligere Aar; man har gjenoptaget Stridsspørgsmaalene lige fra Kantekslibet og Universitetets Understud til Maskinisten paa Dampmuddermaskinen og Plantagehaven i Sorø, allesammen gamle Bekjendte. Jeg skal ikke væsentlig dvæle ved disse Ting, der bliver jo senere rig Anledning til at komme tilbage dertil, men jeg vil kun konstatere, at jeg har gjenfundet disse gamle Bekjendte og ved Leilighed altsaa skal hilse paa dem. Kun ved en af disse gamle Bekjendte vil jeg dvæle med nogle Ord; det er med Hensyn til Forholdet mellem Universitetet, Kommunitetet og Statskassen. Striden, erindre de ærede Medlemmer nok, dreiede sig om, hvem der skulde bære Universitetets Understud, som jo i Aarens Løb og navnlig i de sidste Aar er blevet meget betydeligt. Sagen er i de senere Aar bleven afgjort derhen, at Universitetet selv skal bære sit Understud, og navnlig under Hensyn til den Erfaring, at man ikke har villet gaa ind paa det Forslag, som i sin Tid blev opstillet fra dette Things Side, at indbrage samtlige de separate Fonds i Statskassen, har man gjort den samme Betragtning gjældende ved at sige, at da faar hver enkelt af disse Fonds leve sit eget Liv og bære sit eget Understud. Denne Afgjørelse fandt jo ogsaa Sted